הָרוֹאִין זֶה אֶת זֶה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּרַבִּי צָדוֹק אוֹמֵר מִשְּׁמוֹ, אַף לֶחָרוּבִין שֶׁהָיוּ לָהֶם בְּכָל הָעִיר[כז]: ה הַזּוֹרֵעַ אֶת שָׂדֵהוּ מִין אֶחָד, אַף עַל פִּי שֶׁהוּא עוֹשֵׂהוּ שְׁתֵּי גְרָנוֹת[כח], נוֹתֵן פֵּאָה אֶחָת[כט]. זְרָעָהּ שְׁנֵי מִינִין, אַף עַל פִּי שֶׁעֲשָׂאָן גֹּרֶן אַחַת, נוֹתֵן שְׁתֵּי פֵאוֹת. הַזּוֹרֵעַ אֶת שָׂדֵהוּ שְׁנֵי מִינֵי חִטִּין, עֲשָׂאָן גֹּרֶן אַחַת, נוֹתֵן פֵּאָה אֶחָת. שְׁתֵּי גְרָנוֹת, נוֹתֵן שְׁתֵּי פֵאוֹת: ו מַעֲשֶׂה שֶׁזָּרַע רַבִּי שִׁמְעוֹן אִישׁ הַמִּצְפָּה לִפְנֵי רַבָּן גַּמְלִיאֵל[ל], וְעָלוּ לְלִשְׁכַּת הַגָּזִית וְשָׁאֲלוּ. אָמַר נַחוּם הַלַּבְלָר[לא], מְקֻבָּל אֲנִי מֵרַבִּי מְיָאשָׁא, שֶׁקִּבֵּל מֵאַבָּא, שֶׁקִּבֵּל מִן הַזּוּגוֹת[לב], שֶׁקִּבְּלוּ מִן הַנְּבִיאִים, הֲלָכָה לְמֹשֶׁה מִסִּינַי, בְּזוֹרֵעַ אֶת שָׂדֵהוּ שְׁנֵי מִינֵי

כל הזיתים שהיו להם לצד מערבה וכן לארבע רוחות: שהיו להם בכל העיר. אין נותנים כי אם פאה אחת לכולן אף על פי שאין רואין זה את זה. ואין הלכה כר' אליעזר ברבי צדוק שאמר משמו, אבל הלכה כרבן גמליאל: ה שני מיני חטין. כגון שחמתית ולבנה: ו הלבלר. הסופר: הזוגות. הם כל אותן שנים שנים הנזכרים בפרק קמא דמסכת אבות שקבלו שנים מפי שנים עד מפי שמעון

ע"כ: ה [שני מיני חטין. פירש הר"ב כגון שחמתית ולבנה דתניא בפ"ה דב"ב משנה ו' מכר לו חטים וכו' שחמתית ונמצאת לבנה וכו' ואפשר דבשאר מיני תבואה לא נמצאו חלוקים במין אחד אבל בירושלמי אמתניתין דלקמן תני רבי חלפתא בן שאול היא שני מיני חטים היא שני מיני שעורים]: עשאן גורן אחד וכו' שתי גרנות וכו'. מפורש בירושלמי והביאו הר"ש דלא אזלינן בתר מחשבתו לעשות גורן אחד או ב' גרנות. אלא כאשר עשה כן יקוס לעשות*) לעשות פאה אחת או שתים. ומשמע נמי דמיירי שעדיין לא נתן פאה וכי הא דתניא בסוף פרק קמא דלעולם הוא נותן משום פאה וכו' עד שימרח. °וז"ל הירושלמי קצר חצי אגדו וחצי שמותית לעשותן גורן אחד ונמלך ועשאן שתי גרנות אינו מפריש מן האגדו על השמותית לא בתחלה ולא בסוף קצר חצי האגדו וחצי השמותית לעשותן שתי גרנות ונמלך ועשאן גורן אחד מפריש (על) [נ"ל מן] האגדו שבסוף על השמותית שבסוף מן האגדו שבתחלה על השמותית שבתחלה עכ"ל. ופירוש שמותית כמו שחמתית דמתניתין ו' פרק ה' דבבא בתרא ופירוש הר"ב אדום אלא דבירושלמי מקצר כדאמרי' בריש ב"ק (דף ו') תנא ירושלמי אדתנן חב במקום חייב. ואגדו. נראה לי שהוא גד הנזכר בכתוב (שמות טז) במן שהוא כזרע גד לבן. ואע"פ שרש"י מפרש שם גד קליינדרא ואינו לבן. והמן היה גם כן לבן. והר"ב מפרש כאן לבנה. והכי נמי תנינן שחמתית ולבנה בהדדי בפרק ה' דבבא בתרא לא קשיא ולא מידי דלבנונית החטין היינו כקליינדרא שהוא ירוק ולגבי אדומה לבנה קרי להו התנא וזהו מה שאמר הרמב"ם בפירוש משנתנו זאת אדום וירוק וירוק זה כתלמון בילה לא ככרתי וגם גירסת הר"ש אגורי ברי"ש [וכן הוא בירושלמי ריש פרק ד' דמעשר שני אבל בפירקין דהכא בירושלמי גרס בדל"ת] אני מפרש לבנה שהוא מלשון ארמי בדניאל ה' על גירא [די] כתל. ולפי זה הוא לבן ממש כי גיר שהוא סיד לבן הוא וכן אני אומר על מה שתרגם אונקלוס בפרשת בשלח דק ככפור דעדק כגירא שפירושו דעדק כסיד שהוא קלוש על הכותל ולבן ורצה המתרגם לכלול מה שנזכר בכתוב במקום אחר (והמן) [נ"ל והוא] כזרע גד לבן ודלא כפי' רש"י שמפרש שרוצה לומר מין צבע שחור דק שנקרא גיר: [ושוב ראיתי להרמב"ן בפירוש החומש שכתב כן בפרשת בשלח]: ו לפני רבן גמליאל ועלו. כלומר

*) בד"פ לתת.

## פירוש המשניות להרמב"ם

ואין על ר"ג חולק ואין הלכה כר' אליעזר ב"ר צדוק. ה פי' מין. ידוע: **שני מיני חטים**. ידוע כי יש ממיני חטים גסים ויש דקים ויש מהם ירוק ויש מהם אדום וכל הדבר הזה מבואר. ו **הלבלר**. הוא הסופר. **וזוגות**. הם שני המקבלים

## מלאכת שלמה

ואית דל"ג שהיה להם בכל הרוח בה"א אלא שהיה להם בכל רוח: ו **מעשה שזרע ר"ש איש המצפה כו'**. פי' הר"ש סירילי"ו ז"ל לפני ר"ג הזקן בן בנו של הלל הזקן כדתניא הלל ושמעון גמליאל ושמעון נהגו נשיאותן בפני הבית ק' שנה ע"כ. וי"ג ובא לפני ר"ג: **ועלו ללשכת הגזית**. משמע שר"ג הזקן עצמו עלה עמו לשאול. ובנזיר דף נ"ו אמרי' דמדלא מני וחשיב במתני' שקבלו מיהושע וכלב שמעי' דקמאי ובתראי חשבי' ומציעאי לא חשבי'. ופי' רש"י ז"ל דמן הנביאים ואילך קחשיב כולהו כחדא מפני שהיו מבית שני ואילך. ודכוותה נמי כתבינן התם פ"ז דנזיר. ובירושל' משמע דנחום הלבלר בא להעיד ולהוסיף דלאו דוקא היתה הקבלה בשני מיני חטים אלא ה"ה בשאר שני מינין דמין א' אם עשאן גרן א' נותן פאה כו':

## תפארת ישראל

### יכין

**כז.** אף בב' רוחות ואין רואין זא"ז: **כח.** שלקטו בב' זמנים: **כט.** ודוקא שכבר בשל הב' בשעה שקצר האחד. דאל"כ לרבי עקיבא ב' פאות (כפ"ג מ"ב): **ל.** כלומר בימיו שהיה ר"ג נשיא. ודקאמר עלו. לאו דר"ג עלה עמו לשאול. והרי הוא היה ראש סנהדרין. אלא פעל שלא נזכר שם פעלו. אלא ר"ל ב"ד של ר"ש עלו: **לא.** סופר: **לב.** שנזכרו במסכת אבות שקבלו זמ"ז:

## משנה ראשונה

בזיתים כלוס. ולכך נ"ל דהכי גמירי להו כדפי' לעיל: ה **שני מיני חטים**. פי' הר"ב שחמתית ולבנה. במנחות דף ע' אמר כוסמין מין חטים ושבולת שועל ושיפון מין שעורים. ולענין כלאים אינו כן ועי' בהר"ש ריש כלאים שהאריך בזה. והכא לענין פאה נ"ע אי מיקרו כוסמין וחטים שני מיני חטים וכן שבולת שועל ושעורים: **עשאן גורן א' נותן פאה אחת**. בשלא הניח פאה במחובר מיירי כמ"ש תוי"ט. והא דלא פירש תנא דמתני' כשמניח פאה במחובר כמצותו מה דינו. משום דממילא משמע כיון דבגורן תלי ובמחובר שלא הגיע עדיין לגורן נותן פאה אחת: ו **מעשה שזרע ר' שמעון**. נראה דר"ש רצה ודאי להניח הפאה במחובר כעיקר מצותו ובא לשאול על משום דתנן ב' מיני חטין. אבל אשכחן שעורין ושבולת שועל דב' מיני שעורים הם. והפול והספיר ב' מיני פולין. דספיר הוא בערבי מאש והם קטנים מפולין. אבל מתני' נקט ב' מיני חטין משום

## ציונים

ה הזורע. הל"ד. **שני מיני חטים**. שם הלכה ט"ו. ו **אמר נחום**. נזיר נו:

## שינויי נוסחאות

**ר' אליעזר בר' צדוק** בד"ו ש"א ר' אלעזר בר' צדוק. ה **עשאן** בד"ס אם עשאן כבמשנה דלק'. ו **לפני ר"ג** ס"א ובא לפני ר"ג. **מיאשא** בד"ס מיישא וכ"ה בירושלמי. **מאבא** ס"א מאביו. **את שדהו** בד"ג ל"ג מלת את וכ"ה במשנ"ג.

## תוס' רעק"א

ה [אות כב] תוי"ט ד"ה **עשאן גורן**. **וז"ל הירושל' קצר**. בפר"ח בס' מ"ח בחי' להרמב"ם פ"ג הט"ו כתב שפי' הירושלמי דאם קצר ח"א וח"ש לעשותן גורן א' ונמלך ועשאן ב"ג נעשה הכל כב' מינין בין הקציר ובין הקמה וא"י להפריש מזה ע"ז כ"א מאגדו לאגדו ומשחמתית לשחמתית אבל אם קצר ח"א וח"ש לעשות ב"ג ונמלך ועשאן גורן אחת כל הקציר נעשה מין אחד וכן כל הקמה ואינו יכול להפריש מן האגדו שלבסוף על השחמתית שבתחלה אבל יכול להפריש מן האגדו שבסוף על האגדו שבתחלה וכן מן השחמתית על השחמתית שבקמה אבל לא מאגדו שבקמה לשחמתית שבתלוש וכן בהיפוך עי"ש.

## תוספות אנשי שם

במשנה **אף לחרובין כו'**. נראה דה"ק לא זו בלבד לזיתים דלדידך נמי לא תלו בראייה כלל בההיא ודאי דאמינא דסגי בפאה א' לכל העיר אלא אף לחרובין דלדידך תלי בראייה לדידי כל העיר רשות א'. אלא שראיתי להר"מ בפי' שכ' ואין על ר"ג חולק ובודאי דר"ל על בבא דזיתים דאילו בחרובין הרי י"ל חולק ראב"צ. וש"מ דלא פליג ראב"צ בזיתים. וצריך לדחוק ולפ' אף דר"ל לא סוף דבר כמו שאמרת כל הרואין אלא אף לחרובין שבכל העיר (ש"ל):

ה במשנה **הזורע את שדהו שני מיני חטין**. הא דלא תני בקרא זרעה ב' מיני חטין י"ל דהך בבא נשנית בפ"ע אח"ז בבהמ"ד בימי נחום הלבלר כמבואר במשנה דלק' (ש"ל): תוי"ט ד"ה **שני מיני חיטין כו' ואפשר כו'** נראה שהכריחו לזה

שמעלו לרבן גמליאל ולא היה בידו ועלו שמיהם: ז [**קרסמוה**]. פי' הר"ב לשון יכרסמנה שהקוף"ק והכ"ף שמיהם ממונח החיך ולכך מתמלפין. ולתימי להרמב"ן נפי' המומח בפ' לאמור בפסוק בעצם היום הזה שכתב ז"ל ויש**מ**מעו מכמיס בכל לשון עכבה כ"ף נגזר מולא יעקבם כי ישמע קולו (שיר ג) ויאמרו מתקשט מן מכשיטין ואמרו קרסמוה נמליס מן יכרסמנה מזיר מיער עכ"ל): **שחובת הפאה**. ובפי' הר"ב שמובת הקליר וכן הגירסא במשנה שבדפוס ס"ס ירושלמי:

חִטִּין, אִם עֲשָׂאָן גֶּרֶן אַחַת, נוֹתֵן פֵּאָה אַחַת. שְׁתֵּי גְּרָנוֹת, נוֹתֵן שְׁתֵּי פֵּאוֹת: ז שָׂדֶה שֶׁקְּצָרוּהָ גּוֹיִם[יא], קְצָרוּהָ לִסְטִים[יב], קִרְסְמוּהָ נְמָלִים[יג], שִׁבְּרָתָהּ הָרוּחַ אוֹ בְּהֵמָה[יד], פְּטוּרָה[טו]. קָצַר חֶצְיָהּ וְקָצְרוּ לִסְטִים חֶצְיָהּ, פְּטוּרָה. שֶׁחוֹבַת הַפֵּאָה בַּקָּמָה[טז]: ח קְצָרוּהָ לִסְטִים חֶצְיָהּ וְקָצַר הוּא חֶצְיָהּ, נוֹתֵן פֵּאָה מִמַּה שֶׁקָּצַר. °קָצַר חֶצְיָהּ וּמָכַר חֶצְיָהּ, הַלּוֹקֵחַ נוֹתֵן פֵּאָה לַכֹּל[יז]. קָצַר חֶצְיָהּ וְהִקְדִּישׁ חֶצְיָהּ, °הַפּוֹדֶה מִיַּד הַגִּזְבָּר, הוּא נוֹתֵן פֵּאָה לַכֹּל:

ז **שדה שקצרוה גויים**. לעצמן °ולא שקצרו פועלי גויים ליתרומת דמז הוי כאלו קצרוה ישראל: **קרסמוה נמלים**. דרך הנמלה לחתוך °קנה השבולת מלמטה ולזה קורים קרסוס °לשון יכרסמנה מזיר מיער (תהלים פ'): **פטורה**. דכתיב גבי פאה ובקוצרכם, עד שתהיו חתם הקוצרים: **שחובת הפאה בקמה**. כלומר חובת הפאה של זה היתה בקמה. ונהי דאם כלה שדה מזרע פאה לעומרים וחייב להפריש פאה מן העומרים, הני מילי היכא דכלה הוא, אבל הכא הוא לא כלה: ח **הלוקח נותן פאה לכל**. שחובת הפאה ממה שקצר נשאר זה החלי שקנה הלוקח והוי כאלו לא מכר לו אלא מה שנשאר בשדה אחר הוצאת הפאה שנתחייבה אותה השדה וכן הפודה מן הגזבר יוציא הפאה כולה מן החצי שפדה.

מיד הגזבר מוציא מן החלי שפדה הפאה הרחויה לשדה כולה:

## פירוש המשניות להרמב"ם

כגון הלל ושמאי שקבלו משמעיה ואבטליון המקבלים מיהודה בן טבאי ושמעון בן שטח כמו שהתבאר במס' אבות.

ז **קרסמוה**. כמו כרסומה והוא מענין כריתה ואולי הם ב' לשונות בלשון הקדש ויאמרו קרסם וכרסם בענין כריתה ואמר הכתוב בחיוב הפיאה ובקצרכם שנהיה אנחנו הקוצרים. ומה שאמר **קצרוה נכרים**. כשיקצרוה לנפשותם או לעשות היזק אבל אם ישכור אותם או קצרו לבעל השדה הוא חייב פאה.

ח כשידע הלוקח **שקצרו חציה** נתחייב בלא ספק לתת כל הפאה המחוייבת לתת לאותה שדה לפי שאין לו רשות למכור מתנות (הקב"ה) [עניים] ולפיכך יהיה כאילו לא מכר לו אלא מה שנשאר בשדה אחר הוצאת הפאה שנתחייבה אותה השדה וכן הפודה מן הגזבר יוציא הפאה כולה מן החצי שפדה.

## מלאכת שלמה

ז **שדה שקצרוה עובדי כוכבים כו'**. פי' ר"ע ז"ל שקצרוה לעצמן והוא פי' הירושל' ולא תקשי דל"כ היינו לסטים דה"פ כשהיו הבעלים עובדי כוכבים וקצרוה ואח"כ נתגיירו והייגו דמייתי הר"ש וגם הרא"ש ז"ל בתתני' תמ"כ ובקוצרכם פרט לשקצרוה עובדי כוכבי. מכאן תמרו עובד כוכבי שקנה את שלהו ואח"כ נתגייר פטור וכו': **שברתה הרוח**. פ' ר' ישמעאל דתמרו דף ע"א בגייתא [הכל מודים תרש מפסיק לא תרש היו מפסיק]. וז"ל הרש"ם ז"ל. שקצרוה לסטים. שדה של ישראל שקצרוה לסטים ישראל ולא הפסיקו לגזול העומרים על שנתו עליהם והניחום פטור דנפקא לן בתו"כ פ"ת פ' קדושים מדכתיב ובקוצרכם את קציר תרכם אתם מקנרו שדה שלכם ולא לסטים דתרי ובקוצרכם כתיבי. ובירושל' מפרש מי בעינן שיחפרו בשדה שימין ומערות דקנו השדה בשניים: **קרסמוה נמלים**. מלשון יכרסמנה מזיר מיער בתלוף קו"ף בכ"ף. כמו תכלי תן שמיא תל' קול. קופצ כופצ. ודרך הנמלים לקרסס קנה השבלת מלמטה. וה"ט דשברתה הרוח או בהמה. וטעמא דכל שאין רלוי לגילה גילה מעכבת בו: **קצר חציה וקצרו לסטים חציה**. פטורה לגמרי אף מה שהוא קנר לא מזרע פאה לעצמן ופטור בין ממה שקנר בין ממה שהניח וקנרוה לסטים. וטעמא כדמפרש בן מקרא לעיל. וכשקנר תציה אח"כ חותו החלי הוא דמתייב ותו לא. הלכך נותן פאה ממה שקנר: **קצר חציה ומכר חציה**. נקמה כיון דבמה שקנר שייך מוצת פאה להא ובקוצרכם קריין ביה הלכך מי שלקח הקמה מייב ליתן ג' מס' על כל השדה: **הפודה מיד הגזבר הוא נותן פאה לכל**. והוא שפדאו קודם קנירה דהקדש כדאיתא בירושל' ונותן פאה לכל דהא בקנירת תציה הרא"ש ובקוצרכם קריין ביה עכ"ל ז"ל: **שחובת הפאה בקמה**. ורמה שכ"ל שחוצת הקליר בקמה לפי מה שפי' ר"ע ז"ל וכ"ה בירושל'. אבל בפי' הר"ש והרא"ש ז"ל מלאתי שחוצת הפאה בקמה וכן בהר"ש שיילי"ו ז"ל וכדאיתא: ח **הלוקח נותן פאה לכל**. כי ידע הלוקח שהמוכר לא נתן פאה למנייה שקנר כיון שהיה בדעתו לקנור הכל וחלק העניים לא קנה ומדעתא דהכי קנאה שיתן פאה לכל. הרא"ש ז"ל. ולעני' בקמוך כתבתי פי' הר"ש שיילי"ו ז"ל:

---

## י כ י ן — תפארת ישראל — י כ י ן

**לג.** לעצמן. בגזילה: **לד.** נ"ל דר"ל אפילו גזלן ישראל: **לה.** הגמליס דרכן לגנוב השבליס קמוך לשרשן וחמוך כזה נקרא קרסוס: **לו.** קמ"ל אפילו הניחו דשכיחי: **לז.** נ"ל אפילו החזירו התנוחה פטור. מדכתיב ובקוצרכם: **לח.** ר"ל הוא השחיתה בקמה ואינו מייב בתחריות שלה: **לט.** דמדחובת פאה בקוף. הו"ל כלא מכר לו הפאה. ואפילו לא מכר לו קרקע כלל. אבל במכר תציה וקנר תציה כל ג' נותן פאה לעצמו:

---

מהנשאר במחובר הבעל השדה נותן פאה לכל כן מתבאר ממתני' דלקמן פרק הסמוך מ"ה. שם [אות כז] **הפודה מיד הגזבר**. בעודו במחוב' קודם קצירה עי' לקמן פ"ד מ"ז.

## אור גדול

**פ"ב ח** בתוס' רע"ק [אות כז] ד"ה **הפודה כו' בעודו במחובר קודם קצירה**. אינו מוכרח דאפשר דכיון דהתחיל לקצור בעצמו כבר נתחייב בכל. עי' פ"ג מ"ה. אמנם מהירושלמי דקאמר קצר גזבר חצי חציה משמע כדבריו יעוי"ש היטב:

## תוספות אנשי שם

לגי אפשר גי' אחר דאי אמר שני מינין ס"ל אפילו מטים ושעורים כדקאמר בריש (רמ"ז): ול"נ דלא דק דודאי ב' מינין שי"ל ב' שמות אע"ג דלעניו כלאים לא הוי כלאים מ"מ כאן לעניו פאה ודאי הוו ב' מינין וזותן ב' פאות אף כשעשאן גורן ג' דבאר שמע מזונין משמ"כ הכא דתרוייהו מטים מקרו רק שי"ל שם לוי מיטי שחמתים ומיטי לענה בזה מלוי שם עשאן גורן ג' או ב' גרגות וע"ז כ' התי"ט דבאחר מיני מבואה לא נמלאו מלוקים במין ג' דוקא [יין הרקח]: ז בר"ב ד"ה **שדה שקצרוה כותים לעצמן**. ל"ל אפילו מדעת בעלים שמכרוהו לסס ומזר ולקחה מסס דאי בלי רשותו היינו לסטים. ולפ מבניע קאמר לפ מבני היכא דאיהו כבר סלק עלמו ממנה מדעתו אלא אפילו לסטים דבע"כ ולפ עלה על דעתו להסתלק ממנה. ול"מ לסטים דלא שכיח



### ציונים

ז **שדה שקצרוה כו'**. מיי' סס פ"ב הל"ל. **קצר חציה**. סס הל"ס. **שחובת הפאה**. מיי' סס רפ"ל ופ"ב הל"ד וס"ו: ח **קצרוה לסטים כו'**. סס פ"ב הל"ס.

### שינויי נוסחאות

ז **קרסמוה** נד"ס כרסמוה וכ"כ נב"ב ד"ו וד"פ נהמחלת הדפוס אלא שנמ"ס ומה קורין קרסום כמו גם סס נקוף. **שחובת הפאה** בימו' הקציר וכ"כ נב"ב. **ממה שקצר** ס"ל למה וכ"כ נד"ס:

### תוספות חדשים

[משנה ז] **וקצרוה לסטים**. וה"ה קנלו כותים תלמ דנקט לסטים לרבותא ומדע דהא מיכא מ"ד בירושלמי דנלסטים כשקנלוה שלא לאבדה מייב ולסטים דקאמר היינו אפילו יהודים (פר"ח). [משנה ח] **ומכר חציה**. אבל אם מכר תציה וקנר תציה אם לא התחיל לקנור קודם שיכירה כ"ל נותן ממלי שלו אבל אם התחיל לקנור מה שמייב נמחייב וכדלקמן (פר"ח). [שם] **הפודה מיד הגזבר**. פירוש כשפדאה בתחוב אבל אם פדאה בתלוש פטורה (פר"ח).

### תום' רעק"א

ז [אות כג] בר"ב ד"ה **שדה. ולא שקצרו פועלי כותים**. כ' הפר"ח בס' מים חיים דמסתברא אף שאינם פועלים כותים כל שקצרוהו לצורך הישראל אף בלא ידיעתו חייב בפאה ועיין פ"א הי"א מהל' תרומות בב"מ ד"ה כתב בא"ח. [אות כד] בר"ב ד"ה **קרסמוה נמלים. קנה השבולת מלמטה**. ואם קרסמוה באמצע אינו מפסיק אא"כ חרש. ברייתא מנחות דף ע"א ופסקה הרמב"ם. [אות כה] בר"ב ד"ה **קרסמוה. לשון יכרסמנה**. וכן הוא בפ"ב מ"ג דשביעית. ח [אות כו] **קצר חציה**. ואם מכר חציה וקצר חציה זה נותן פאה לעצמו. ואם התחיל לקצור ואח"כ מכר חציה